RELAŢIA DINTRE TIPUL DE ATAŞAMENT ŞI SATISFACŢIA MARITALĂ LA TINERELE CUPLURI

Elena BRUMĂ

CZU: 159.942.5:173.1:303.4(478) ps.bruma.elena2019@gmail.com

Researching the types of attachment and satisfaction in young couples is particularly important at this stage, as each couple tends to maintain a relationship as lasting and harmonious as possible throughout life. Knowing one's own patterns of behavior, especially emotionally in relation to others, but also the behavior patterns of the partner in the couple, contributes to a better mutual understanding, to increase empathy, treating with care and attention the needs of the other and ultimately determine increasing satisfaction with the romantic relationship in which the person is involved.

Introducere. În etapa contemporană, deși gradul de libertate a crescut considerabil în ceea ce privește obligațiile, angajamentul și intimitatea sexuală, studiile realizate din domeniu afirmă că acest aspect poate servi ca factor în diminuarea satisfacției maritale. Satisfacția maritală se referă la evaluarea globală de către o persoană a componentelor specifice din relația sa de cuplu. Aceasta merită o atenție deosebită din partea societății, întrucât de ea depinde starea de bine a individului, atât la nivel psihologic, cât și biologic, aceasta, la rândul său, influențează considerabil productivitatea în muncă, nașterea și creșterea viitoarelor generații, dar și implicarea în alte activități sociale [*apud* 1].

Autorii, al căror nume este cel mai frecvent asociat cu teoria atașamentului sunt John Bowlby și Mary Ainsworth, primul fiind considerat „părintele" conceptului respectiv. Psihologul englez Bowlby afirmă că atașamentul este o componentă a programării genetice umane, la fel cum sunt hrana și reproducerea. Cercetătoarea Mary Ainsworth a clasificat atașamentul față de îngrijitorul principal ca fiind sigur (legătura afectivă sănătoasă cu mama) sau nesigur, ce poate fi anxios-evitant, anxios-rezistent. Tipul dezorganizat stabilit de cercetătoarea Mary Main (1990) la copii al căror comportament nu se încadrează în celelalte tipuri. În acest caz, figura de atașament semnifică atât siguranță cât și o sursă de pericol, părintele fiind perceput ca înfricoșător [*apud* 2]. Tipurile respective de atașament se vor păstra și la maturitate, preluând următoarele forme: adultul atașat autonom, adultul cu atașament dezinteresat (indiferent), adultul cu atașament preocupant, adultul cu atașament dezorganizat (cu trauma nerezolvată) [*apud* 3].

Metodologia cercetării

Scopul cercetării: constă în determinarea relației dintre tipul de atașament și satisfacția maritală la tinerele cupluri.

Eșantionul cercetării a fost constituit din 40 de cupluri, cu vârsta de până la 5 ani, dintre care 20 de cupluri se află în uniune consensuală, iar 20 de cupluri sunt căsătorite cu vârsta cuprinsă între 21-30 de ani, din Republica Moldova.

În vederea realizării scopului propus, am formulat **ipoteza** precum că există o relație între tipul de atașament și satisfacția maritală în relația de cuplu.

Pentru determinarea relației dintre tipul de atașament și satisfacția maritală la subiecții cercetării, a fost aplicată Scala pentru determinarea Atașamentului la Adulți, elaborată de Collins și Read și Scala pentru măsurarea satisfacției maritale, elaborată de către D.M. Busby, C. Christensen, D.R. Crane, și J.H. Larson.

Rezultate și discuții

În vederea determinării relației dintre tipul de atașament și satisfacție maritală la tinerele cupluri, am utilizat coeficientul de corelație simplă Bravais-Pearson, rezultatele fiind prezentate în Tabel.

Tabel

Rezultatele privind corelația dintre tipul de atașament și satisfacția maritală la tinerele cupluri

	Satisfacție maritală	
	Coeficientul de corelație (r)	**Pragul de semnificație**
Atașament securizant	0,441	0,000
Atașament evitant	-0,238	0,034
Atașament anxios-ambivalent	-0,507	0,000

Datele din Tabel relevă prezența unei relații pozitive, adică direct proporționale puternice (r=0,441) între atașamentul securizant și satisfacția maritală la tinerele cupluri, această relație fiind una semnficativă (p=0,000), ceea ce denotă faptul că odată cu creșterea scorului la atașament securizant crește și nivelul satisfacției maritale. De asemenea, am identificat o relație negativă (r=-0,238; p=0,034) invers proporțională între atașamentul evitant și satisfacția maritală. O relație puternică invers proporțională am identificat și între atașamentul anxios-ambivalent și satisfacția maritală (r=-0,507; p=0,00), odată cu creșterea scorului la tipul de atașament anxios-ambivalent scade nivelul satisfacției în relația romantică. Persoanele cu un tip de atașament nesecurizant vor tinde să manifeste în relație mai multe trăiri negative, precum anxietatea, furia, gelozia, neîncrederea, pe când partenerii cu tip de atașament securizant vor întreține o comunicre armonioasă și constructivă, fiind atenți la nevoile și sentimentele altora.

Concluzii

- Atașamentul reprezintă legătura emoțională formată dintre sugar și îngrijitorul său, considerând comportamentele adultului adoptate în raport cu cel mic, oferindu-i într-o măsură mai mare sau mai mică grijă, atenție, securitate, receptivitate la trebuințele sale.

- Satisfacția maritală se referă la starea emoțională a persoanei din cuplul romantic de a fi mulțumit de interacțiunile și experiențele petrecute alături de cel drag.
- Există o relație între tipul de atașament și satisfacția maritală în relația de cuplu: o relație direct proporțională între tipul de atașament securizant și satisfacția maritală, o relație invers proporțională între tiul de atașament evitant și satisfacția maritală și, de asemenea, o relație invers proporțională între atașamentul anxios-ambivalent și satisfacția în relație. Persoanele cu un stil de atașament securizant vor manifesta un nivel de satisfacție în cuplu mult mai înaltă decât persoanele cu un stil de atașament nesecurizant, adică evitant și anxios-ambivalent.

Referințe:

1. ASOODEH, M. H., KHALILI, S., DANESHPOUR, M., LAVASANI, M. G. (2010). Factors of successful marriage: Accounts from self described happy couples. *Procedia Social and Behavioral Sciences*, 5: 2042-2046 pp.
2. WALLIN, J. David. *Atașamentul în psihoterapie*. București: Editura Trei, 2010. 463 p. ISBN: 978-973-707-997-8.
3. ORHA, I., L. Teoriile Atașamentului. În: *Revista de Psihoterapie Integrativă*. Vol.5, no.1, Februarie 2016, pp.67-77.

Recomandat
***Viorica ȘAITAN**, dr., lector univ.*